

BOGOLJUB

Izhaja zvečer vsak drugi in četrti četrtek meseca. Ako je to dan praznik, izide dan poprej. Cena mu je 1 K 44 h na leto. Na Nemško 1 K 70 h, v Ameriko 2 K 20 h.

Cerkveni
list

za
slovensko
ljudstvo

Spisal in dopisil se pošiljajo Uredništvu „Bogoljuba“ Ljubljana, Semeniške ulice, št. 2. Naročnina pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice št. 2.

Štev. 21.

V Ljubljani, dne 12. novembra 1903.

Leto I.

Usmilite se duš v vicah!

Mesec november, v katerem smo, nas spomina in opomina dolžnosti, ki jih imamo do naših trpečnih bratov, ki se v vicah, v tej božji peči, pokoré, očiščujejo in pripravljajo, dokler ne bodo za vredne spoznani, prestopiti praga nebeškega ter gledati čisto in presveto obličje božje. V šumu svetá le preradi preslišimo mile klice teh ubogih trpinov za pomoč ter pozabimo njih trpljenja in zapuščeni. Zato naj se v tem mesecu nanovo vzbudi in poživi naša ljubezen, naše sočutje, naša gorečnost do duš v vicah!

Pred vsem seveda dolgujemo sočutja, ljubezni in pomoči svojim sorodnikom, dobrotnikom, prijateljem in znancem. Ali tudi teh — nam najbližjih in najdražjih — le preveč pozabimo, ko jih izgubimo izpred oči. Kaj bi si mislili, kaj čutili, kaj storili, če bi vedeli, da je naš spoštovani oče, naša ljuba mati, naš dragi brat ali sestra v goreči hiši, iz katere si sam ne more pomagati! Ali bi ne storili v največji naglici vsega, da jih rešimo?! Da, če bi tudi le samo slutili, da utegnejo biti v takem groznem položaju, ali bi ne napeli vseh sil, da jih rešimo iz plamena? Vsaka minuta, v kateri bi jim ne mogli pomagati, bi grozno pomnožila naš strah, našo bolečino, našo skrb,

našo željo, da jim pomagamo. Kdor bi tega ne storil, kdor bi s človekom, ki je v taki sili, zlasti s svojim človekom, ne imel sočutja in mu ne skušal čim hitreje mogoče pomagati, bi ne bil človek, ampak zver brez srcá.

In vendar, ali nismo nerazumljivo brezčutni in brezbrizni nasproti svojim najdražjim, ki so se ločili s sveta?! Nekaj malo časa po njihovi smrti smo morda jokali in žalovali, tudi nekaj molili in dali za sv. maše; pa kmalu smo se pomirili in potoložali, češ; sedaj so pa najbrž že v nebesih. In vendar jih morda božja pravica še vedno hudo pokori. In med tem, ko naši predragi v največjih bolečinah koprne po naši pomoči, mi brezskrbno po svetu hodimo, se smejamo, pojemo in rajamo ne zmeneč se za nje . . .

Res je in tisočkrat je res, da je Bog neskončno dober in ljubezniv oče, pa njegovi neskončni pravičnosti je nemogoče greh pustiti brez kazni. Pa tudi s sveta ločena duša sama spozna hudobijo greha v vse drugačni luči kakor mi. Ona sama bi ne hotela, dokler ni popolnoma očiščena, za nobeno ceno vstopiti v prejasne nebeške dvore, kjer ni najmanjšega madeža, ker se spozna, da ni tega vredna, da ne spada v to čisto družbo. Uda se popolnoma v voljo božjo, vedoč, da ji kazni po pravici gre, in upa

le na molitve, miloščino in zadoščenja, ki jih bodo zanjo njeni prijatelji na zemlji darovali. Toda kako bridko ji je, če vidi kako jo pozabljajo oni, katere je na zemlji presrčno ljubila in jim mnogo dobrega storila in ki bi ji sedaj edini mogli kaj pomagati!

Po pobožnih razodetjih svetnikov in drugih izvoljenih duš moremo sklepati, da ima ogenj v vicah duše mnogo dalj časa očiščevati, kakor si mi navadno mislimo.

V letu 1862. je umrla v Parizu v samostanu avguštink de Notre Dame sveto živeča redovnica, grofica Marija Ana de la Fruglaye, katere življenje je bilo v francoščini popisano in v nemščino prevedeno. Ona pripoveduje, da bi bila morala v starosti 12 let biti pripuščena k prvemu sv. obhajilu. Njena srčna želja pa se ni še imela izpolniti. Neko noč v tem času je videla svojo mater, ki je bila zelo pobožna gospá in je umrla kmalu po njenem rojstvu. Razodela ji je, da je še vedno v vicah — torej že 12 let — in da bo rešena na dan njenega prvega sv. obhajila. In to bodo odložili do 14. septembra, na praznik povišanja sv. križa. — Seveda je sedaj hčerka vse mogoče storila, da bi s svojimi molitvami in pokorili polajšala materi bolečine. Toda popolnega rešenja ji ni mogla izprositi. Ravno takrat je namreč mlada grofica zbolela; zato so njeno prvo sv. obhajilo res preložili na 14. dan septembra, 12. let po njenem rojstvu.

To kaže, da se nikakor ne smemo prepuštili tako kmalu po smrti naših rajnih brezkrbnosti in brezdelnosti, češ: sedaj bo pa že čas, da so že enkrat v nebesih. Če je bila ta žena, o kateri smo pripovedovali, da je bila zelo pobožna, 12 let v vicah, potem pač ne vemo, koliko časa niso dovolj očiščeni in za nebesa pripravljeni drugi, ki niso bili tako zelo pobožni v svojem življenju. Mi nikakor ne moremo preračunati časa, ki je odločen kaki duši za očiščenje. In če računimo po svoje, se lahko jako zmotimo, in ta zmota je v veliko škodo duši, ki naše prošnje potrebuje in pričakuje.

Rekli smo spredaj, če bi le slutili, da utegne biti kdo izmed naših v goreči hiši, bomo vse storili in kakor hitro mogoče storili, da jih otmemo iz grozних muk in strašne smrti. Ko pa naši drugi v vicah trpé in če prav je morda preteklo

precej časa od njih smrti, vendar nikakor ni še gotovo, da so že prosti grozних kazni, se pa tako brezskrbno vedemo, tako počasni obračamo, samo sem pa tja kako drobtinico spustimo v vica, tolažeč se s tem, da so morebiti že rešeni. Morebiti! Kaj pa če niso in morebiti še dolgo ne bodo? In zavoljo naše zanikrnosti bodo le še dalj morali trpeti! — O ti usodna brezskrbnost, ki se zanašaš le na morebitno rešenje in prepuščaš trpeče duše njih usodi, naj si pomagajo sami kakor vedó in znajo, ako — morebiti še niso rešene!...

Iz tega je razvidno, da naša skrb in naša gorečnost do duš v vicah ne sme nikdar opešati, nikdar prenehati.

Kadar hiša gori, takrat vse hiti gasit, kar le more. Kdo se bo v taki sili pomišljal, obotavljal in obiral! Vsak pograbi, kar najprej more, da reši, kar se da rešiti. Ljudje storé vse, kar se sploh dá storiti, da ugrabijo ognju, če je kaj mogoče.

Ko pa v vicah gori, naj bi kar malomarno roke križem držali in gledali ter se le včasih po malem ganili, da potolčemo kak ogorek. ko so vendar nam najdražji ljudje v ognju!

Če hočemo torej pravični biti dušam v vicah, storimo vse, kar moremo; vse, kar le vemo, da bi jim pomagalo, in storimo hitro! Če velja splošno pregovor: Dvakrat dá, kdor hitro dá, — velja z ozirom na vice še posebno.

Tako treba dušam v vicah pomagati! In kdor drugače misli in drugače ravna, ne vé, kaj so vice in kaj se pravi v vicah trpeti!

Naša skrb in naša gorečnost za duše v vicah — poudarjamo še enkrat — ne sme nikdar opešati in nikdar ponehati. Ne samo ob „spominu vernih duš“, ne samo ta mesec, ki je skrbi za duše v vicah posebno posvečen, mora naša ljubezen in naša skrb zanje trajati, marveč vsak dan moramo misliti na to, kako naši dragi trpé in kaj bi mogli ta dan storiti, da jim pomagamo.

Spomin vernih duš in mesec november bodi nam le prilika, da ljubezen do duš v vicah znova vzbudimo in poživimo, ako je morda preveč opešala in ugasnila!

V svitu večne luči.

Vernim dušam na pomoč!

Zelenje, ki smo ga vernih duš dan stlali na grobove svojim rajnikom, je ovenelo. Venci, ki smo ž njimi prepregli mrtvaško njivo, so se posušili, in svečice, katerih smo toliko prižgali po grobovih, so ugasnile! Ali naj nam ugasne tudi spomin na uboge rajnike? Ali naj sedaj zopet pozabimo onih, katerih prah počiva v zemlji in ali naj bodo sedaj vezi, ki so nas tako tesno z njimi vezale, pretrgane? Ne, tega ne! Da se boste ljubi braveci „Bogoljuba“, še znanprej vsak dan tem rajši spominjali ubogih vernih duš, vam bo danes „Bogoljub“ nekoliko popisal muke, ki jih uboge verne duše trpe v vicah:

Kaj trpe duše v vicah? Sv. pismo, ustno izročilo, sv. očetje in učeniki katoliške cerkve na to vprašanje odgovarjajo, da je v vicah o genj, neznan ogenj, ki ga prižiga, vsemogočna roka neskončno pravičnega Boga. Sveto pismo govori: Družega dna nam reč nihče ne more vložiti, razen tega, ki je vloženo, katero je Kristus Jezus. Ako pa na to dno zida zlato, srebro, drage kamne, les, seno, strnje, bo vsakega delo očitno; zakaj Gospodov dan bo oznanil, ker bo v ognju razodeto, in kakršno je vsakterega delo, bo ogenj poskusil. Kogar delo, ki ga je sezidal, ostane, bo plačilo prejel, kogar delo pa zgori, bo škodo trpel; on bo otet, vendar tako, kakor skozi ogenj. (Kor. III. 11—15.)

In kdo je, preljubi, ki zida samo zlato, srebro in drago kamne, kdo vrši samo dobra dela? V človeški slabosti vsi tuintam zidamo les, seno, slamo, in strnje, delamo — če ne velikih — vsaj male grehe. In ta dela bodo gorela v vicah, kjer bo v ognju treba zadostiti za časne kazni, če ne bomo zadostili tostran groba.

Enako govore o ognju sv. učeniki: Gregor, Tomaž Akvinski, Bonaventura in drugi. Sv. Ciril Jerusalemski pravi: „Lutna kazen v vicah je enako huda, kakor ona v peklu.“ „Isti ogenj je“, pravi sv. Tomaž Akvinski, ki „trpinči pogubljene, in ki očiščuje pravične v vicah.“ Ognjeno, plameneno morje tedaj, kako strašna kazen! Kaj so tezalnice, kaj železna kolesa, železni žebli in ostro brušeni meči, ki je pekel ž njimi mučil sv. mučenike božje, v primeri s tem plamenenim morjem, v katerem so pokopane uboge duše! Oj, kako grozno stanje!

Pa ta muka še ni najhujša; še hujša kazen za nje je, da ne morejo gledati prelepega božjega obličja, da ne morejo uživati Boga, ki ga tako neizmerno ljubijo. To je grozna lakota vic! Kakor brza puščica, kakor krilata ptica, kakor urni veter, kakor hitra strela bi rade zletele tja gori na srce neskončno dobrega in lepega Boga, ki jih je ustvaril zase in odrešil v svoji neskončni ljubezni. Že poprej so ga ljubile, tostran groba, a sedaj — oj sedaj, ko so se njih uboge duše ločile od teles, jih neznana, človeški duši vrojena sila z nepopisno močjo vleče k njemu, ki je vir vse sreče in tolažbe,

miru in blaženosti, njih začetek in konec, njih edini namen. Toda vsemogočna roka neskončne pravice božje jih odbija ter zaklepa vrata strašne ječe, ki se bodo odprla šele, ko bo plačan zadnji vinar.

Sedaj pa še ta nesrečni črv, ki grize podobno, kakor oni peklenski črv, o katerem je zapisal prerok Izaija: Njih črv ne bo umrl in njih ogenj ne ugasnil (Iz. 66. 24.) Seveda bo ta črv enkrat umrl; pa dokler je živ, grozovito trga in grize. To je črv pekoče vesti. O ti nesrečni greh, ti nesrečni neporavnani dolg, ti neusmiljeni trinog, kakor razbeljene klešče teló, takó mučiš te uboge duše! Čuj, kako tožijo duše v vicah: Oj, zakaj se nismo bolj greha varovale, zakaj nismo zadostile pravici božji, ko smo še bile na zemlji! Koliko več milosti bi si bile lahko pridobile, kako bi si bile lahko pomnožile nebeško slavo, koliko lavorjevih vencev, koliko palm bi si bile lahko pridobile! Po lastni krivdi smo izgubile toliko dragocenih trenutkov, toliko dni, mesecev in let... O Bog, kako grozne muke so te misli za uboge verne duše v vicah!

Še ena muka je v vicah, in ta je strašna tema. Tema, kako pretresujoča beseda! Groza je človeka zunaj v temni noči, v temni podzemeljski jami, v temni ječi! Ko je krepostni Tobija oslepel, je bil kakor iz sebe ter je zaklical: „Katero veselje mi še ostane, ko sem oropan lepe nebesne luči!“ Še strašnejša, kakor tema slepčeva, je pa tema vic! Kako Kako strašna je ta ječa, ki je ognjena, a vendar brez luči, brez svitlobe! Kako veselje naj imajo tedaj te uboge duše, ki so oropane nebesne svetlobe, ki jim še ne sveti „večna luč“, ki jim še ne sije solnce človeških src, neskončno dobrotljivi Bog. Temna noč vic jih objema ter jih nuda z nepopisno grozo in strahom.

V vicah je torej ogenj, tam je grozna lakota in žeja, tam nemir in črv pekoče vesti, tam strašna tema! Pojdimo torej vernim dušam na pomoč, da jim Gospod Bog dá večni mir in pokoj in da jim zasveti večna luč! In kje je ona zakladnica, iz katere boš zajel, da pomagaš izplačati vernim dušam zadnji vinar?

Ona zakladnica, ljubi bravec, je oltar, na katerem se daruje daritev svete maše. Tu sem v svit večne luči je treba iti iskat pomoči vernim dušam v vicah! Kedar gori, ni dosti, da gledavci jokajo, morajo tudi gasiti... In kaj bolj gasi plamene vic, kakor dragocena kri Gospodova, ki se pretaka v kelihu pri daritvi svete maše! Ni dosti, imeti sočutje z lačnim in žejnim, treba mu je ponuditi kruha in vode... Pojdi torej k sv. maši in daruj ubogim vernim dušam angelski kruh, ki ga drži v rokah mašnik, vlivaj v plamene vic dragocene kapljice iz spravnega studenca, ki izvira na oltarju pri sv. maši.

Kako izdatna pomoč ubogim vernim dušam v vicah je sv. maša in molitev, kaže sledeča dogodba iz življenja irskega nadškofa, sv. Malahija, ki jo pripoveduje sv. Bernard. Ta sv. škof je imel sestro. Storil je obljubo, da jo ne bo videl, dokler bo živa. Umrla je ter ga oprostila obljube. Sedaj jo je moral videti v duhu, ker je ni hotel videti s telesnimi očmi. Neko noč ga prebudi iz spanja glas, ki mu je rekel, da je njegova sestra na dvorišču, kjer milo toži, da že

trideset dni ni dobila nobene hrane, nobenega krepčila. Svetnik hitro vstane in prikazen izgine. Razumel je te besede: trideset dni je že preteklo, odkar je zadnjikrat za njo daroval daritev sv. maše. Storil je svojo dolžnost, in ne brez sadu. Pa pustimo, naj govori sv. Bernard sam, ter nam popiše čudež: „Kmalu potem je videl sv. Malahija svojo sestro že pri cerkvenem pragu, ki ga pa še ni mogla prestopiti. Oblečena je bila v sivo obleko. Še bolj je molil za njo, ker ni hotel pustiti brez pomoči duše, ki mu je bila tako draga. Spet je videl sestro, pa ne več pred pragom, marveč sredi cerkve; k altarju še ni mogla. To pot je imela svetlejšo obleko. Tretjič jo je videl pred altarjem: oblečena je bila v snežno-belo obleko — to je obleka svetnikov — in obdajala jo je truma oseb, ki so bile vse v belo oblečene...“ Tako piše sv. Bernard in sklene z besedami: „Ti pa, o dobri Jezus, si nagnil svojega služabnika, da je storil to, kar si mu ti navdihnil; ti, ki si tako bogat usmiljenja, ki si zvest in vsemogočen v svojem sv. zakramentu.“

Sv. Malahija je odprl z daritvijo sv. maše in z gorečimi molitvami svoji sestri vrata ječe, ki jih ni mogla sama odpreti. Pojdite, dragi bravci, in storite tako tudi vi! Darujte jim sv. maše, sv. obhajilo in goreče molitve, saj Jezus je zvest in vsemogočen v svojem svetem zakramentu! Dr. Josip Jerše.

Lurd leta 1901.

Zdravniška preiskovalnica v Lurdu.

Ker so se lurški čudeži čedalje bolj množili se je ustanovila v Lurdu pred 20 leti takozvana zdravniška preiskovalna pisarna, v kateri naj bi se shajali razni zdravniki ter preiskovali bolnike pred in po ozdravljenju. Dostop v to pisarno je imel vsak zdravnik brez ozira na narodnost, vero in starost, da se je le izkazal kot zdravnik. To je bila prav dobra naprava; saj so se po tem preiskovalnem zdravniškem zavodu lurški čudeži tem jasneje pokazali kot pravi čudeži, ker so se v njem ozdravljenja preiskovala po raznih zdravnikih raznih narodov in veroizpovedanj, pa se niso mogla razlagati naravno.

Preiskovalna pisarna je imela, kakor vsaka koristna naprava, koj izpočetka, da, še pred ustanovitvijo, raznih sovražnikov. Ne samo neverni učenjaki, še celo katoliške zdravniške zveze so bile nasproti. Slednjim se je zdelo predrzno preiskovati dogodke, ki se ne dajo znanstveno razlagati. Da se je pa neverni svet tresel pred tako posvetovalnico, je lahko umljivo. Saj je moral ta ustav postati trdnjava sv. katoliške vere, v katero se bodo zastonj zaganjali protiverski junaki. Kajti če se bodo razni zdravniki-učenjaki po preiskovanju nešteti ozdravljeni izrekli za to, da teh ozdravljenj ni mogoče razlagati znanstveno in naravno, je s tem obenem dokazano, da bivajo poleg naravnih tudi nadnaravne moči, da biva Bog, ki dela na priprošnje brez madeža. Spočete tako velikanske čudeže.

Drugi nasprotniki lurške zdravniške preiskovalnice so se ob njeni ustanovitvi rogali takemu

početju ter mu prerokovali v kratkem času sramoten pogin.

Pa varali so se. 20 let je že preteklo od takrat in preiskovalnica še stoji in sicer v takem cvetu, da bi si tega preje nihče ne bil mogel nadejati. Pred 20 leti (l. 1883) so naredili priprosto leseno uto, ki je imela prostora za 5 ali 6 oseb. Sedaj je na njenem mestu druga velika preiskovalnica, ki ima prostora za 50 do 60 zdravnikov. Pa še ta je večkrat premajhna. In kaki zdravniki se zbirajo tu v posvete? Od vseh strani in iz raznovrstnih dežel. Tako je bilo l. 1901 od 15. aprila do 15. oktobra v preiskovalnici 350 zdravnikov. Pa to niso bili le katoličani; in tudi katoličani niso bili vsi verni; mnogi so prišli samo iz radovednosti; slišali in brali so namreč mnogo o Lurdu; radi bi bili torej s svojimi očmi videli, kako se tam godé ozdravljenja. Prišli so s trdnim sklepom, da ničesar ne priznajo, česar niso s svojimi očmi videli in s svojimi rokami otipali.

Razven teh je bilo v l. 1901 še kakih 150 do 200 drugih doktorjev v Lurdu, ki niso hoteli v preiskovalnico. Bali so se namreč, da bi morali priznati nadnaraven čudež; ti junaki torej niso hoteli čudežev niti priznati, niti preiskovati.

Nekateri zdravniki pa so celo romali v Lurd, da bi sami zadobili zdravje. Eden izmed teh je prišel celo iz daljnega Rio de Janeiro v Južni Ameriki s svojo bolno hčerjo, da bi pri nebeški Materi izprosil, česar ji ni mogel sam dati, — ljubelega zdravja.

Kako se pa bolniki preiskujejo?

Skoraj stalna navada je že, da vsak bolnik pri nese seboj spričevalo od zdravnika, ki ga je zdravil; če ima spričevala več zdravnikov, tem boljše. Ako ima bolnik posebne zunanje bolezni, se tudi fotografira, da se po ozdravljenju tem lažje presodi prejšnje stanje njegovo. Če se zgodi, da je kak bolnik po kopeli v lurški vodi zadobil zdravje, se pelje po ozdravljenju v preiskovalnico, kjer ga natančno preiskujejo in izprašajo o njegovih družinskih razmerah, o kakovosti njegovega preteklega življenja, o začetku bolezni, o načinu zdravljenja i. t. d. Vse to se zapiše v zapisnik. Ako se po najnatančnejšem preiskovanju ozdravljenje ne more razlagati naravnim putem, se sestavi o takem slučaju poročilo, ki se pošlje uredništvu „Annales de Lourdes“ ali „Journal de la Grotte“ v objavljenje.

Omeniti treba, da ima vsak v preiskovalnici pričujoči zdravnik pravico govoriti, vprašanja staviti in oporekati, kolikor mu drago. Mnogi zdravniki po tem javnem preiskovanju ozdravljenca še enkrat zasebno preiskujejo, da bi vsaj ne bilo nobenega dvoma nad čudežem.

Tako se vrši preiskovanje, če ni prevelikega navala ljudi. Kadar se pa vrši narodno romanje, takrat je mnogo ozdravljenecv. In zdravniki se razdelé v več oddelkov, katerih vsak ima svojega predsednika, in ti oddelki preiskujejo ozdravljenca vsak zase na zgoraj navedeni način. Pri narodnem romanju l. 1901 je bilo nad 80 zdravnikov pričujočih in več vseučiliških profesorjev je prišlo iz Lilla nalašč zato, da se udeležé preiskovanja.

Ob velikih romanjih je zunaj preiskovalnice tudi vse polno poročevalcev za razne liste, ki ozdravljenca zopet prav natančno o vsem izprašujejo.

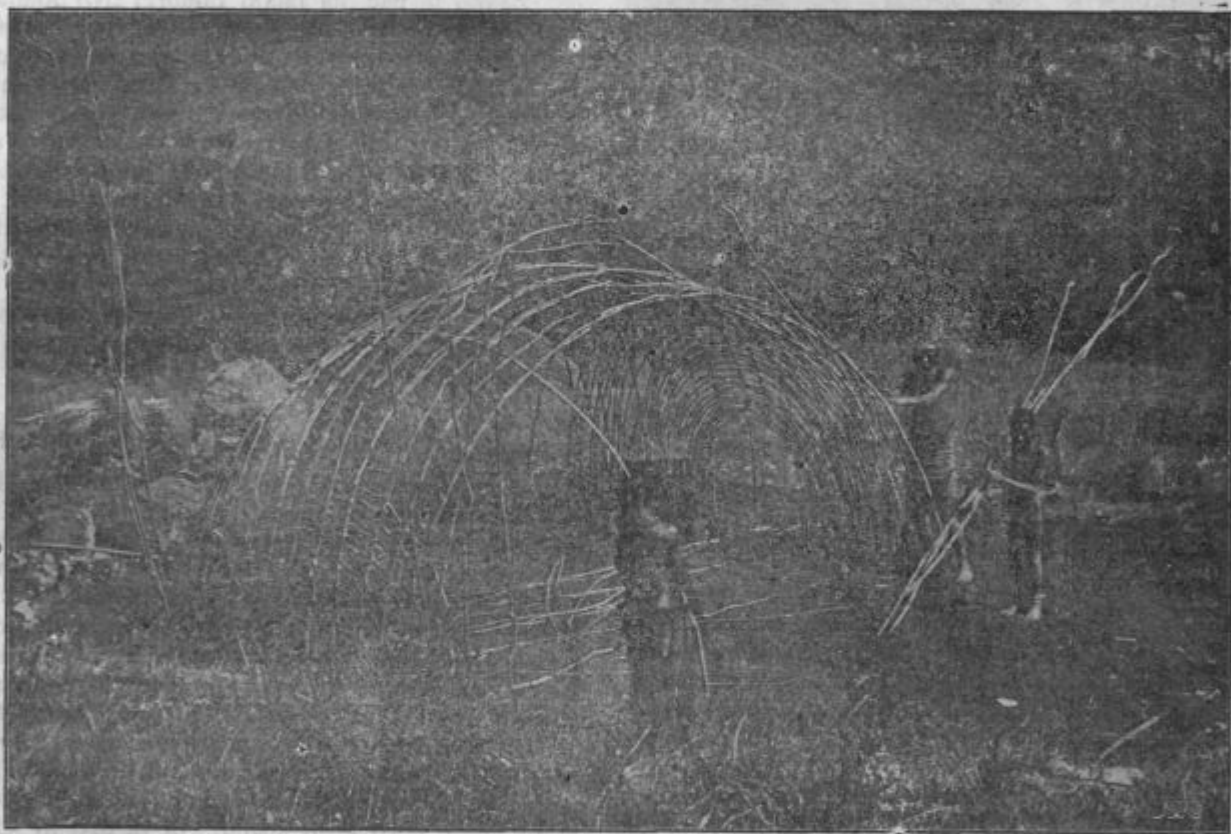
Poročila te preiskovalnice so jako natančna in zanesljiva. Komur je za resnico in kdor ima dobro voljo, je lahko gotov, da se v Lurdu godé po priprošnji Marije D. pravi čudeži. Naj sledi popis nekaterih ozdravljenj, kakor jih je opisala omenjena preiskovalnica:

1. Sestra de la Garde.

Sestra „de la Garde“, ozdravljena v Lurdu 23. julija 1901. Z božjepotniki iz mesta Montpellier so prišle tudi tri redovnice v Lurd. Ena se je, opirajoč se na palico, premikala le z veliko težavo. Desno koleno je bilo oteklo in ji je napravljalo hude bolečine, bila je to podagra. Ni mogla niti poklekniti, niti s peto na tla stopiti. V železniški voz

Dve uri potem, ob petih popoldne sta bili zopet pri jami. Ravno se je premikal mimo njiju sprevod s sv. Rešnjim Telesom. Poleg bolne redovnice je stala stara bolna žena, ki se je komaj po koncu držala. Ko nese mašnik monštranco mimo njih, zdihne redovnica prav iz srca k Jezusu, pričujočem v podobi kruha: „Gospod, če hočeš, moreš me ozdraviti! Ako pa jaz tega ne zaslužim, te pa prosim, ozdravi to-le bolno ženo poleg mene, da ljudje vidijo tvojo vse-mogočnost.“

Pri teh besedah čuti v bolnem kolenu nenavadno vročino; zdelo se ji je, kakor da bi šel električni tok skozi; zgrudi se, ali takoj se zopet vzdigne ter gre za sv. Rešnjim Telesom do rožnovenske cerkve; cd tu pa se poda k jami ter klečé moli sv. rožni vec. (Preje pa ni mogla že dve leti poklekniti in

Kako si zamorci stavijo koče.

so jo morali vzdigniti, in ravno tako iz njega. Dve leti je imela že to bolezen. Razna zdravila niso nič pomagala ali le za trenotek.

22. julija 1901 je prišla v Lurd. Štirikrat se je kopala v lurški vodi ta dan in ravno tolikrat drugi dan. Pri zadnji kopeli se ji zdelo, da ji je malo polajšano; toda zdrava še ni bila. Spremljalo je sestro več oseb, med njimi neka 25letna Marija Atanazija, ki je bila sestri posebno vdana. Dne 23. julija 1901 je celi dan molila v lurški jami poleg bolne redovnice. Bilo je ob 3. uri popoldne, ko se obrne Marija Atanazija k redovnici, rekoč: „Ravnokar sem ljubljenu Bogu ponudila svoje življenje za Vaše zdravje.“ Dobrosrčna redovnica se skoro ustraši takih besed ter ji brani, naj ne dela takih obljub. Toda veliko-dušna Marija ostane pri svojem sklepu.

tudi ko je šel Jezus v sv. hostiji mimo nje, je stojé opravila svojo prošnjo.)

Zdravniki so jo preiskali. Koleno je bilo sedaj popolnoma zdravo, otekline je izginila. Dr. Boissarie opomni: „Naglo ozdravljenje je nerazumljivo vsem, ki nočejo priznati nadnaravnih močij; doslej se je poskušalo z masažo, z vodo (po Kneippovem načinu); sestra je imela jako skrbno postrežbo, a vse zaman.“

V preiskovalnico jo je spremila tudi Marija Atanazija. Sestra de la Garde pove zdravnikom, da je Marija Atanazija ponudila Bogu svoje življenje za njeno ozdravljenje. Dr. Boissarie, čudeč se nad toliko požrtvovalnostjo odvrne: „Bog tega daru ne bo sprejel, ampak ji bo ohranil življenje.“ Marija Atanazija pa vsklikne: „O, čim preje sem v nebesih, tem ljubše mi je.“

In res, na potu domov so že opazili, da je nekam otožna. Bila je res bolna. Vedno slabejša je postajala od dne do dne. Po Velikem Šmarnu se je morala vleči. Odslej ni postelje več zapustila. Dolga je bila bolezen, ali potrpežljivo jo je trpela, kakor angel. Ko so jo nekoč tolažili: „Saj je rekel dr. Boissaire, da ne boš umrla“, je odgovorila: „Kadar bom umrla, recite doktorju, da je slab prerok.“ In res, umrla je junakinja krščanske ljubezni do bližnjega, 16. oktobra l. 1901.

(Dalje prih.)

Misijonski glasnik. ▶

I. Čudovito spreobrnjenje.

Kako čudovita so pota božja pri spreobračanju grešnikov in nevernikov, nam kaže sledeča zgodba, ki jo pripoveduje neki misijonar z „zlate obali“ afriške:

Pred kratkim je prišel neki ribič iz Elmina z imenom [Kobbina, v družbi enega naših črnih učiteljev, ki mu je bil za tolmača, ves razburjen k nam. Že večkrat smo mu govorili o naši sv. veri in večkrat nam je tudi že obljubil, da se bo dal krstiti, ali ostalo je le pri obljubi. Zato smo se ta dan toliko bolj začudili, ko je tako urno prihitel in tako hlastno vprašal po patrih, s katerimi ima — kakor je rekel — govoriti o važni zadevi. In res nismo se goljufali, kajti s pomočjo tolmača nam je pripovedoval svojo zgodbo, ki nas je spočetka močno pretresla, potem pa nagnila, da smo se presrčno zahvalili dobremu Bogu, da je zopet eno izgubljeno ovco pripeljal v zveličavni svoj hlev. Ribič je pripovedoval:

Jaz sem ubog ribič, ki sem z veliko težavo z ribištvo preživljal sebe in svojo družino. Svoje mreže in drugo pri ribištvu potrebno orodje me je stalo težkega denarja, in zato si lahko mislite, kako sem se prestrašil, ko sem nekega dne opazil, da mi jih je zmanjkalo, da so bile ukradene.

Kaj mi je kazalo storiti? Jesti nismo ničesar imeli in brez mrež nisem mogel nič zaslužiti. Vendar sem si z velikim trudom za enkrat še pomagal. Toda kakor hudi duh me je nesreča preganjala in me hotela popolnoma uničiti. Komaj sem imel nekaj dni nove mreže, pa so mi zopet izginile. Sedaj se me je polotil obup; ni mi dalo več na svetu ostati. Te mračne misli sem si skušal čez dan z žganjem pregnati, zvečer sem pa šel domu. Toda vedno me je preganjala in mučila misel: Naredi si konec! Potrebna poguma mi je dalo žganje. Tako sem tedaj trdo zaprl vrata, vzel vrv, jo privezal na strop in stopil na stol. Ravno sem mislil izvršiti nesrečno dejanje, kar se trdo zaprta vrata odpró in neka bela oseba

z dolgo brado stopi predme in mi začne braniti ter me odganjati z vso silo. Takoj pa je tudi prikazen izginila.

Mrzel pot me je oblil in me je streznil. Opustil sem nesrečno hudobno dejanje, ki sem je mislil storiti. Celo noč nisem mogel spati; ves čas mi je bila bela prikazen pred očmi. Spominjal sem se, da so patri že večkrat govorili o takih prikaznih in da je vaš Bog, ki so ga ljudje na križ pribili, tudi enkrat ob zaprtih vratih v hišo stopil. Mislim sem si, k tem patrom moraš iti, moraš se učiti moliti, kakor oni molijo tistega, ki lahko skozi zaprte duri v hišo pride. Zato sem koj na vse zgodaj prišel; povejte mi tedaj, kaj mi je storiti.

Seveda smo mu misijonarji srčnost dajali ter ga potrebno poučili. In to pot je bil mehak in voljan vse storiti. Kmalu potem je prejel sv. krst.

Znano je pač, da imajo zamorci živo domišljijo; toda če je tudi v tem slučaju bila gola domišljija, dvomimo. Spreobrnjenec nam je sam na onem mestu vse razkazal in pripovedoval ter kazal veliko mržnjo in stud do svojega tedanjega nesrečnega sklepa. Sedaj je dober kristjan, zahaja s celo svojo družino pridno in redno k božji službi in je pripeljal že dva svoja prijatelja, ki se sedaj pripravljata na sv. krst.

Tako je Bog v svojo mrežo ujel obupno ribico, ter jo vrgel v svoj veliki ribnjak, v katerem se počuti vsa srečna in zadovoljna. Druge ribice bodo posnemale njen zgled in takle lov v srcu misijonarja tisočkrat odtehta ure in tedne trdega naporenega dela, pri katerem se ni nič ujelo.

Kako krščanstvo zamorce spremeni.

V resnici čudovito spremembo, katera se izvrši nad zamorce vsled pokristjanjenja, je popisal neki misijonar ob jezeru Tanganjika s kratkimi besedami:

Nevera se je morala umakniti edino pravi veri. Na mesto mnogoženstva je stopil zakrament sv. zakona. Leni in zanično življenje se je umaknilo rednemu, delavnemu življenju. Morilni kol, sulica in lok sta zamenjana z orožjem, ki prepodi in podere najhujšega sovražnika človeških duš, to je s sv. križem. Okolu vratu, ki je bil prej obdan s celo šaro malovrednih „biserov“, visi sedaj najlepši kras kristjanov, rožni venec. Z obraza, katerega so zamorci prej tako grdo spačili, in iz oči, ki so prej tako mračno gledale, sije sedaj najčistejši duševni mir. Noge, s katerimi so prej kakor nori skakali v čast svojim malikom, jih nosijo sedaj v svetišče pravega Boga. Roke, katere so prej rabili, da so mahali s kolom, spuščali sulice in strele, dvigajo sedaj sklenjene k svojemu Gospodu in Stvarniku. Telo, ki je bilo poprej skoro popolnoma golo, je sedaj dostojno oblečeno z obleko, ki jo je morda podelila krščanska dobrotljivost, ali pa so si jo že s svojimi rokami naredili. Srce, ki je prej mislilo le na to, kar je neumnega in ki je bilo le ognjišče vseh mogočih strasti, se sedaj dviga kvišku, obrača se ož pozemelskega in ima svoje veselje nad božjimi resnicami, da gorí v ljubezni do Boga, ki je vsem, naj so črni ali beli, ljubezniv oče.

Cerkveni razgled.

Iz Šmart na pri Slov. Gradcu. Dandanes svet zelo napreduje v raznih dobrih pa tudi v slabih rečeh, torej je jasno, da je treba napredovati tudi v tem, kar je najpotrebnejše, v gojenju bogoljubnega življenja. Saj pa v tem res tudi napreduje, vendar je še mnogo takih, ki še o tej „novi modi“ menda nimajo pravega pojma in se ji zato nočejo udati. Slovenci imamo že nekaj let sem, letos še posebno zboljššan, neki daljnogled, kakoršne je seveda tudi ta napredni svet iztuhlal, in s tem daljnogledom gledamo okoli po svetu, zlasti po domovini, kako se kaj po novi modi bogoljubje goji. Poznamo ga, ta je naš vrli „Bogoljub“. Predragi prijatelji bogoljubovci, ker še vi ta daljnogled niste nikoli obrnili na našo zahodno tretjino slovenskega Štajerja, zato vas povabim, da že vendar enkrat obrnete tudi sem svoje daljnogledne oči. Ali, pozor, dragi moji! Jaz namreč vem, da za vaše bogoljubno naprednjaške oči je tukaj premalo krasnega razgleda, zato je treba, da vam to reč malo razložim, da se ne boste takoj v stran obrnili in nas vse brez izjeme sodili za starokopitneže, katerim ne bije srce za novodobni bogoljubni napredek. Zagovarjati se mi je treba; prišel sem namreč v zadrego, ker sem vašo pozornost semkaj obrnil, pokazati vam pa nimam skoraj nič. Prosim, imejte z nami potrpljenje; smo pač sosedje „tužnega“ Korotana. Na Kranjskem se je pred nekaterimi leti vnel nov, naprednemu času primeren in potreben verski ogenj. In novi sveži duh tega ognja je puhtel tudi ven iz Kranjske, in povsod je prišel v svojo lastnino, a njegovi ga niso povsod sprejeli. Če vzamemo naš daljnogled ter pogledamo okoli, vidimo, da koroški kurjači nočejo pokladati drv na ta napredoverski ogenj. (No, bodo že počasi. Op. ur.) Na Štajersko pa je prišel ta ogenj, najbrž po južni železnici iz Kranjskega, in mimogrede v nemal na raznih krajih. S polno močjo pa je pridrivil noter v „Slovenske gorice“, kjer so ga sprejeli z odprtimi rokami in ga ne pustijo več od sebe. In tako so nas, svoje soškofljane, tisti vneti Slovenjegoričani in vsi oni tam doli menda ukani za ta novi sveži verski ogenj. Ker pač nimamo tega ognja, zato ne moremo skoraj nič napredovati; ne tisti, ki so za Dravoj gor od Maribora; ne Solčavski planinci, ne Šaleški in ne Mislinski dolinci. Pa še nekaj mi je pred kratkim časom šinilo v glavo; mislim namreč, da so morda ti naši prekanjeni dolinci kakovo pregrajo napravili prek naše škofije, da ta ogenj ne more k nam. Če je to, vam koj povem, da to ni prav in brž jo odpravite! Ako tega ne storite, bodo naša dekleta tako molile, da bo Bog dal, da se bo ta zid, ali kar je že, sam podrl, in sicer gor na vas. Če bo pa Bog hotel, da bomo v ta namen še kaj več storili, tedaj bomo pa še tudi mladenči pokazali svojo korajžjo. In potem bo pa menda prišel oni ogenj tudi k nam. Dragi bogoljubovci, sprejmite vendar moje opravičevanje, ker imam silno malo kaj predstaviti v naš daljnogled. Kar pa imam, vam bom pokazal. Obrnite torej svoje oči semkaj na Slovenjigradec; tam blizu v starem trgu je vstanovljen tretji red, v Pamečah pa mladeniška in dekleška Marijina družba, več jih pa ni v naši

dekaniji. In kako je kaj pri vas z ono prepomenljivo bratovščino za čiščenje presv. Rešnjega Telesa, bi morda utegnili še vprašati goreči bogoljubovci? To vem le toliko, da v naši dekaniji se v dveh župnijah res goji to najpotrebnejše čiščenje. Tukaj v Šmartinu pa se je sicer že več let po par ur v mesecu opravljala glasna skupna molitev pred presvetim Rešnjim Telesom. Pred kakimi petimi leti smo pa to pobožnost nekoliko pomnožili, tako da zdaj molimo prvo, tretjo in četrto nedeljo v mesecu, od tretje do četrte ure, glasno iz knjige „Večna molitev“, v dva kora razdeljeni. Prvo in četrto nedeljo molijo dekleta, tretjo pa možje in mladenči, katerih je okoli trideset. Nekaj je pa še tudi onih, ki molijo razne druge ure sami za se. Lepo je kar je, ali prav bi bilo, da bi bilo še več. Zdaj sem se pa vendar že spomnil na ostrost uredniških škarij; pa le postržite, kar ni prav, ali pomislite tudi, da še od nas nobeden dopis ni jemal prostora ne v „Vencu“ in ne v „Bogoljubu.“ Zato pa prosim, dovolite še toliko, da rečem: Bodite mi srčno pozdravljeni vsi bravci „Bogoljuba“, in zlasti razširjevalci dobrega berila. In tebi, draga in ljuba mladina v Marijinih družbah, pa kličem: kako vendar srečna si, če imaš modre in požrtvovalne voditelje; ljubi je in bodi jim pokorna, zakaj oni so tebi v neizmerno veliko srečo, katere še morda zdaj ne spoznaš. Oni skrbé zate tudi še, ko že iz šole izstopiš in prideš sicer v najlepša leta, a ob enem v najnevarnejši čas življenja. Dragi mladeniči in dekleta, bodite torej v resnici in odločno pobožni ter se prepričajte, da mlad človek le tako zamore prav veselo preživeti svoja mladeniška leta. Ni je pa tudi stvari izven nebes, ki bi bila enaka v lepoti mladega pa pobožnega človeka, in zato jaz nisem nikoli tako oveseljen, kakor če vidim resnično bogoljubnega mladeniča ali mladenko. Vi pa, dragi štajerski prijatelji, ne zamerite, da sem vam malo pozabavljal, temveč molite za nas, da se tudi mej nami pomnoži oni poživljajoči verski duh.

Iz Idrije: Laudate Dominum omnes gentes! Ta spev je odmeval mogočno pretekli teden v cerkvi sv. Trojice. Kajti kakor vsako leto, odkar obstoji Marijina družba v Idriji, tako smo imele tudi letos duhovne vaje. Vodil jih je preč. g. o. Janez Kunstelj S. J. od 21 — 25 t. m. kateremu bodi tem potom izrečena najsrčnejša zahvala za njegovo požrtvovalnost in trud. Napeljeval nas je k posnemanju čednosti svetega Alojzija, našega patrona, navduševal ter vspodbujal za stanovitnost v dobrem. — Največje veselje in sreča pa je bila za nas, ker so nam dovolili prevzvišeni knezoškof na prošnjo preč. g. dekana, prednika Marijine družbe za žene, da smo smele imeti Najsvetejše te dni v tej podružnici, ter tako sv. maše z blagoslovom in izpostavljenim Najsvetejšim. Bila je namreč po zjutranjem govoru vse tri dni sv. maša, pri kateri so naše pevke tudi pokazale, da jim govornikove besede gredo do srca, sicer bi ne bile donele pesmice tako navdušeno proti nebu. — Srčna hvala tudi g. organistu Pogačniku, kateri prostovoljno podučuje teden za tednom naša dekleta, ter je tako izobrazil že res prijeten ženski zbor. — Ob 9. uri dopoldne je bil vsak dan govor za žene, ki so se ga prav pridno udeleževale. Vsak večer pa je pel litanije prednik de-

kliške Marijine družbe, preč. g. Oswald, pred izpostavljenim Najsvetejšim. Udeležba je bila ogromna, zlasti zvečer, ko sta se obe družbi zbrali, je bila cerkva skoraj premajhna. V nedeljo je bil sklepni govor v farni cerkvi in potem skupno sv. obhajilo; prav ginljivo bilo je videti toliko množico udeleženk. — Bog dal obilo sadu! Dobrotnikom našim pa, kateri so nam naklonili te lepe dneve, povrni dobri Bog tisočero!

Dekliška in ženska
Marijina družba
v Idriji.

Železna kaplja. Dokaz, da je bilo češčenje Matere Božje dobrega sveta udomačeno tudi v spodnjem Koroškem, služijo slike Matere Božje dobrega sveta, ki se še nahajajo po starejših cerkvah in cerkvicah. Sosebno zanimiva pa je podoba ozir. slika Matere Božje dobrega sveta, ki je sedaj last cerkvenega ključarja g. Ivana Czervenka, v Železni kaplji. Slika predstavlja doprsko sliko Matere Marije z Jezusom in je izvedena prav po istem načrtu, kakor poroča F. A. v 11. št. Bogoljuba. Pod sliko pa se bere sledeči časoslovni napis:

Virgo Maria boni consilii respice seruos tuos
tibi De Votos (vse v majuskulah) — slovenski:
Devica Marija dobrega sveta czri se na svoje Tebi vdane služabnike. 1779 l. — Kako je prišla omenjena slika v to hišo, se ne zna; ali toliko se lahko trdi, da je visela svoje dni v romarski cerkvi: Devica Marija v Trnju v zel. kapli, in se je pozneje radi zastarelosti odstranila iz cerkve. — Glasovit je na Koroškem altar Matere Božje dobrega sveta v Celovcu v cerkvi očetov benediktincev, sedaj družbe Jezusove — kjer že dolgo let cvete posebna pobožnost k Materi Božji dobr. sveta, ki je že toliko in tolikokrat pomagala s svetom prosečemu ljudstvu. —
J. C.

Iz Rodika na Primorskem: V nedeljo 25. okt. smo obhajali tukaj lepo slovesnost Na podružnici v Kačičah je vlčg. g. župnik Elsnic blagoslovil nov kip lurške M. Božje. Azistirala sta mu gospoda J. Flago iz Lokve in J. Ogrizek iz Vrem. Po slovesni sv. maši so belo oblečene deklice prenesle v procesiji kip v novo kapelico v Dane. Ljudstvo, ki je došlo v obilnem številu, je bilo ginjeno do solz. Naj Marija iz nebes svojim častilcem povrne stoterno!

* * *

Prenovljena „Družba treznosti.“ Po mnogih farah ljubljanske škofije je že več let vpeljana „Družba treznosti.“ Ali ta družba je nekako zadremala in ni imela dosti vspehov. Kljub družbi pijejo ljudje vedno več in več. — Iz tega uzroka se je družba prenovila in nanovo poživila. Dne 26. oktobra je bil v škofijski palači v Ljubljani ustanovni shod prenovljene družbe. Govorilo je več govornikov duhovniškega in svetnega stanu o potrebi in načinu boja proti pijančevanju. Tudi nekatere mladeniške Marijine družbe so poslale svoje zastopnike k shodu, pa le nekatere. Lahko bi jih bilo prišlo več, ker Marijine družbe so — po besedah presvetlega knezoškofa samega, govorjenih na istem shodu — prve poklicane

delati za treznost med ljudstvom. — Prenovljena družba se bo uvedla po farah; oziroma, kjer je že dstanovljena, se bo znova poživila. Zato bomo v kratkem spregovorili o družbi kaj več.

Apostolstvu molitve so se pridružile: župnija Dobropolje, župnija Leše in zunanja šola v uršulinskem samostanu v Ljubljani.

Vodstvo Marijine družbe v Trstu, ki jo je doslej vodil gosp. Štemberger, je prevzel preč. g. kanonik Fr. Kosec.

Na Trati nad Škofjo Loko so imeli na zahvalno nedeljo veliko slovesnost. Imeli so v svoji sredi prem. knezoškofa, ki so sprejeli v Marijino družbo nekaj deklet, spovedovali in pridigovali. Udeležba ljudstva in veselje med njim je bilo veliko.

Dva nova kardinala: V konzistoriju dne 9. novembra je sv. oče Pij X. imenoval dva nova kardinala: nadškofa iz Padove, Callegari-ja, in šele 38 let starega, učnega in pobožnega Rafaela Merry del Val-a, ki je obenem imenovan za državnega tajnika (papeževga ministra).

Zahvala za uslišano molitev.

A. V. se zahvaljuje Srcu Jezusovemu in sv. Duhu, sv. Antonu, sv. Frančišku za rešitev hudih skušnjav po opravljeni devetdnevnic. — H. H. se zahvaljuje za uslišano prošnjo, da je njena hči, gospa I. R., srečno prestala nevarno operacijo. — A. K. iz Z. presv. Srcu Jez., bl. Devici Mariji in sv. Jožefu za hitro in popolno ozdravljenje. — M. H. za opravljenje svojih dveh sester — U. I. Jez. Srcu za zdravje. — I. B. Materi dobrega sveta, sv. Jožefu, sv. Ant. Pad. za več uslišanih molitev. — I. R. Srcu Jez., Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Alojziju, sv. Ani za uslišano prošnjo v žalostnem položaju in za pomoč v veliki tiski. — Neka oseba iz Radeč sv. Antonu Pad., da je nekaj izgubljenega našla in za pomoč v dušni bridkosti. — Neka mati se zahvaljuje Mariji in sv. angelu varhu za posebno milost, ker je njena hčerka padla z visokega mosta med skale v vodo in so nepoškodovano vzeli iz vode

Darovi.

Za brat. presv. R. Telesa: Lipoglav 48:85 K, Srednja vas, Bohinjsko 296 K, po čč. gg. Uršulinkah 18 K, Rupnik 1 K.

Za afriške misijone: M. A. 100 K, Blaž Grčar ič Dupelj 4 K, župnija sv. Katarine 6 K. Neki mladeniz Marijine družbe iz Komende 2 K. — *Za najpotrebnejše misijone:* Neimenovan 10 K, z Brezovice po č. g. spodu Jeriču 20 K. — *Za najpotrebnejše misijone v Afriki:* Č. g. župnik Bartol Baltazar 10 K. — *Za društvo sv. Petra Klav:* č. g. župnik Atteneder 10 K. — *Za gobove:* Neimenovana gospa iz Kranja 10 K. — *Za škofove zavode:* Neznani prijatelj (št. 20) 10 K. — *Za bratovščino sv. Dižma:* Ivana Globočnik 10 K. — *Za sv. Detinstvo:* Učenka tržiške šole 43 K, Neimenovan 10 K, Notranja uršulinska šola v Škofji Loki 60 K.